București, 18 Iulie 1945

Dragă Tanți,

M'ai pus pe gânduri cu răzbunarea de care-mi pomenești în ultimele trei rânduri ale scrisorii tale de ieri. Spui c'ai să te răzbuni și n'ai să vrei a mai ști decât de Prințul.

M'ai pus pe gânduri, dar eu n'o iau decât ca o glumă din acelea care dau farmec unei conversații cu o fată frumoasă. Să știi tu că sunt fete cărora le stă mai bine când sunt supărate. Par mai serioase și capătă un aer grav. Gestul e mai mult din ochi și din buze. Ochii se'ncruntă și buzele se strâng „botișor". Dacă aș ști că faci și tu parte din categoria aceasta, aș tot spune când și când câte ceva, ca să-ți mențin ochii încruntați și buzele cum am scris mai sus. Aș fi permite însă în nici un caz că dacă ești supărată, apoi să te duci să vorbești cu altul, cum ar fi de exemplu Prințul, iar de mine să nu mai vrei să știi. Nu! În asemenea caz aș declara că nu-ți stă bine deloc nici la ochi și nici la buze, fie arăți chiar foarte, fiindcă să spun pe nume: foarte urât și pentru asta trebuie numaidecât să alungi supărarea și să te întorci surâzătoare cu fața spre mine.

S.

În afară de asta Prințul este o persoană care îmi displace pentrucă apreciază fetele după alte măsuri decât ale mele. Nu tăgăduiesc, îi dau dreptate de foarte multe ori, însă clipele acestea sunt atât de scurte ca și fulgerele furtunii. Oare m'aș putea eu vreodată împăca cu el? Eu cred că de și împăcarea poate veni numai cu ajutorul tău. Să-ți explic cum o văd eu.

Suntem, de pildă, într'o grădină. E spre seară. În spatele nostru, dispare soarele după orizont. În față, ne răsare luna; o lună mare, plină, veselă. Ne privește cum stăm singuri. (Lasă-mă să vorbesc puțin la persoana III-a).

Diogene vede luna și-și amintește de Eminescu. Tanți o vede și ea, dar i-s gândurile împrăștiate.

- O lună ca'n poeziile lui Eminescu, nu, Tanți?
- Da, o lună ca'n Eminescu!...
- Și o inserare ca'n poeziile lui Coșbuc!
- Ca'n poeziile lui Coșbuc...

Diogene o are pe Tanți alături de el, iar sinteminele lui, ca s'ajungă la ea, ocolesc prin lună, pe la Eminescu și Coșbuc. Tanți îi observă stângăcia, știe că luna și inserarea sunt atât de frumoase mai ales pentrucă-s transfigurate de prezența ei.

Dar luna e așa departe și Eminescu așa de... mort!

Iar Tanți e aici, alături.

Acum intervine Prințul. El lasă luna și pe Eminescu unde se află și se'ntoarce cu fața spre Tanți. Drumul e scurt, cât nu se poate spune. Aici

n'are nevoie să întindă mâna: îi aude răsuflarea. Ba parcă și bătăile inimii i le aude. Toate sună ca o chemare... S'a scuturat de sus o frunză și i s'a așezat lui Tanți pe umăr. Prințul se grăbește s'o alunge jos. A dus mâna prea departe, dar n'a vrut, și i-a atins fildeșul gâtului. A simțit ca un curent în toate vinele...

Și'n timpul acesta se întunecă tot mai mult, deși luna se'nalță. Cine s'o mai vadă, când ochii lui nu sunt la lună!... ochi ai lui Tanți!... Iar scena se sfârșește demnă de un prinț.

Iată deci zic că depinde de tine împăcarea dintre mine și Prinț: Să-mi dai voie să fiu Diogene atâta timp cât e luna ca'n poezia lui Eminescu, și prinț după ce mă satur de privit la lună. Și ți-o declar c'am să mă satur repede.

Așa că, după cele ce le-am înșirat aici, m'am convins singur că nu-i mare pagubă dacă ai să încerci a nu mai ști de Diogene. Uite, chiar îmi contrazic unele afirmații făcute la început și nu-mi pare rău deloc. Dar tot sunt de părere că-i mai nimerit o împăcare sau măcar o alternare...

Acuma despre altceva.

Despre bacalaureat! Va să zică la română ai scris despre Alexandrescu, Eminescu și Cerna. Și nici n'ai pomenit nimic despre Caragiale? Știi că te întrebasem acum vreo săptămână. Grozav țin eu la Caragiale. Anul acesta a ajuns să mă obsedeze: am urmat un curs special despre el.-

Și zici c'ai să-mi scrii impresiile de la examen

/.

după ce vei da și oralul. Dacă aceste imperii nu sosesc aici până poimâine, Vineri, la ora 12, înseamnă că nu le vom primi decât foarte târziu. În afară de acest inconvenient, va mai fi și altul, mai grav, că vor ajunge pe alte mâini decât ale mele. Și n'aș fi vrut. nu-i așa? Fiecare om cu socotelile lui!

Vineri la amiază plec spre Baia. Dacă regret pentru ceva plecarea, e că nu vom primi ciclul promis de tine. La Baia să mi-l scrii. Amână-l pentru la toamnă, când voiu fi fericit că-mi pot relua conversațiile cu tine, prin întoarcerea în București. Dela Baia nu-ți voiu scrie nici eu. Va fi, deci, o adevărată tăcere mormântală. Voiu tăcea eu, vei tăcea tu: vacanță, să-i zicem noi...

Am mai citit odată scrisoarea ta, să văd de mai am vreo întrebare la care să dau răspuns. Am găsit două:

1. „La excursia ta ai renunțat definitiv?"
   Sunt constrâns să renunț.
2. „Scrisoarea mea cu data de 3 Iulie ai primit-o?"
   Am primit-o.
   Și-am terminat...

Dacă aș vrea s'o fac pe prințul, aș încheia scrisoarea cu cuvintele: „Te sărut cu toată dragostea!" - dar mă gândesc c'așa scriu și ordonanțele. Vezi că și prinții devin caraghioși uneori.

Așa că eu îți doresc sănătate, fără a mai scrie și „te sărut". C'aș vrea totuși să te sărut, asta-i altceva. Parcă-i nevoie numaidecât s'o scriu?!...

Diogene